

Spomienka na Jaroslava Tatara

Ladislav Ďuriš

*V mojich spomienkach pri predstavovaní úspešných chovateľov poštových holubov nedávnej minulosti som nesmel zabudnúť na bývalého výborného, uznávaného a úspešného chovateľa, pána **Jaroslava Tatara** z Prahy. Narodil sa začiatkom dvadsiateho storočia v roku 1912. Aj on, podobne ako jeho vrstovníci, začal s chovom holubov, keď mal deväť rokov.*

Záľubu k chovu poštových holubov zdedil po svojom otcovi, ktorý mu často rozprával rôzne zaujímavosti o poštových holuboch. Toto

rozprávanie otca a jeho zápal pre poštové holuby zanechalo v synovi Jaroslavovi túžbu po vlastnom chove a peknom holubníku. V tej dobe bol v okrajových častiach Prahy chov holubov veľmi rozšírený.

Chovateľov poštových holubov nebolo v tých rokoch ešte veľa a tí, ktorí ich chovali, boli zväčša drobní živnostníci a remeselníci. Spoločne so svojimi rovesníkmi, ktorých bolo vtedy dosť, často načúvali so zatajeným dychom nové poznatky o poštových holuboch. Tieto boli

skôr iba rozprávkami a nezakladali sa na pravde. Rozprávali im ich pri návštevách vtedajší starší chovatelia. Postupne sa však Jaroslavovi Tatarovi dostávala do rúk odborná literatúra o poštových holuboch. Táto mu poskytovala lepší prehľad a možnosť získavania odborných rád a informácií. Tieto nové nadobudnuté informácie o chove poštových holubov sa mu stali dobrým počiatočným vodítkom pri ďalšom ich chove.

Skutočným a organizovaným chovateľom sa stal až v roku 1945.

V týchto povojnových rokoch nastal mohutný rozvoj chovateľstva, čo sa následne odzrkadlilo aj v chove poštových holubov. Ich členská

základňa sa každoročne zvyšovala a tak postupne vznikali ďalšie nové základné organizácie. Tento narastajúci záujem o chov poštových holubov prinášal zároveň so sebou aj väčšiu konkurenciu. To malo za následok, že sa začala zvyšovať kvalita chovaných holubov a rýchlejšie stúpať ich športová hodnota. Z toho dôvodu sa aj Jaroslav Tatar rozhodol, že si vybuduje celkom nový chov poštových holubov, ktorý bude schopný dosahovať popredné športové výsledky. O niečo skôr, ako začal budovať nový chov, si zadovážil pozemok a začal so stavbou rodinného domu s holubníkom. Nakoľko holubník bol zhotovený skôr, začal ho zapĺňať mláďatami. Zameral sa na líniu holubov Dr. Artura Bricouxa, ktorá bola v tom čase nesmierne populárna. Ako prvé základné holuby si priniesol mláďatá od chovateľa Hejtmánka. Tento mal celý chov vybudovaný z holubov v tej dobe špičkových chovateľov Zemana, Šindelára, Pelanta a Nováka. Netrvalo dlho a už v pomerne krátkom čase dokázal svojimi skúsenosťami a chovateľským citom vytvoriť z týchto základných mláďat výborné chovné páry. Z nich odchované mláďatá po nevyhnutnom čase dospievania začali dokazovať v pretekoch svoj výborný pôvod. Hneď od začiatku ich pretekárskej kariéry podávali slušné výkony a vracali sa z pretekov v čele pretekového poľa. Tento ich výborný začiatok sa prejavil aj v umiestnení a poradí chovateľa vo výsledkoch základnej organizácie. Veď už po troch sezónach pretekania dokázal tento mladý tím pretekárov vybojovať svojmu majiteľovi prvý titul majstra Základnej organizácie Libuš. V celkovom poradí pražského majstrovstva obsadil v silnej a početnej konkurencii siedme miesto. Aj po tomto počiatočnom úspechu pokračoval Jaroslav Tatar naďalej v krížení a vytváraní nových kombinácií používaním novších a progresívnejších metód. Neustále kládol čoraz väčšie nároky na dosahované výkony svojich zverencov, na používaný systém chovu, ale aj na svoje vedomosti a ich stále dopĺňanie.

Medzi jeho prvých výnimočných pretekárov, ktorý sa mu zapísal do pamäti, patril holub číslo **47-076-360** červenej farby. Pochádzal z holubov chovateľa Václava Pelanta. Tento holub bol po niekoľko sezón jeho najspoľahlivejším pretekárom. Dokázal umiestniť hodne pretekov nad 500 km a to vždy v čele pretekajúcich holubov. Je zrejmé, že vtedajšie výkony pretekárov by na súčasné výkony už

nestačili, ale na tú dobu to boli úctyhodné výkony. Medzi najväčší úspechy tohto pretekára patrí prvé miesto v preteku z Gdync s hodinovým náskokom pri množstve 6.000 zúčastnených pretekárov. Na holubníku J. Tatara sa okrem tohto výborného pretekára nachádzalo niekoľko jemu podobných a úspešných holubov. Títo pretekári svojimi stabilnými a dobrými výkonmi v pretekoch držali naďalej svojmu majiteľovi popredné priečky vo výsledkoch Krajského majstrovstva.

V čase, keď Jaroslav Tatar uvažoval o posilnení a osviežení chovu novými posilami, nastala v jeho plánoch nečakaná zmena. V roku 1958 sa uskutočnil Národný pretek českých a slovenských chovateľov z Bruselu. Pri tejto príležitosti dostala česká delegácia, ktorej členom bol aj pán Tatar, za tento pretek „dar“ – štyri páry holubov. Tieto holuby boli darované belgickým zväzom prostredníctvom sekretára, pána Felixu Onsa z ich zväzového holubníka. Boli určené pre víťazov jednotlivých pásiem z tohto národného preteku. Do tej doby, pokiaľ boli vypočítané a známe výsledky z tohto preteku z Bruselu a určení ich víťazi, sa z týchto darovaných holubov odchovalo. Odchovalo sa niekoľko párov potomkov, ktoré si chovatelia z delegácie medzi sebou rozdelili. Z týchto odchovaných mláďat po Belgičanoch sa niekoľko kusov dostali aj na holubník pána Tatara. Tieto nové posily mu v krátkej dobe spôsobili na holubníku prevrat. Z kríženia a priemého odchovu po týchto belgických holuboch vznikol celý rad nových výborných pretekárov. Po niekoľkých rokoch od zakríženia týchto posíl sa odchovy a holuby tejto vzácnnej krvi darované iným chovateľom stali zväčša všade oporami ich holubníkov. Jeden pár z týchto darovaných belgických originálov sa po čase svojim odchovom presadil tak, že patril medzi zlaté páry tej doby u nás. Z tohto páru nebol jediný potomok, ktorý by vynikajúci neletel. Medzi úspešných potomkov tohto páru sa radia aj títo ich synovia a dcéry: č. 105,106,901 a iné. Ich brat, holub č. 59-1/18-96 získal na Celoštátnej výstave v Prostějove v kategórii výkon za rok 1. miesto. Toto 1. miesto získal aj na Olympiáde v Londýne v roku 1965. V roku 1964 bol 15 krát nasadený na preteky a 15 krát sa dokázal umiestniť. Nalietal za jeden rok 6.358 víťazných kilometrov. V roku 1965 sa umiestnil 10 krát a nalietal 4.158 kilometrov v špici krajskej konkurencie. Jeho brat 59-1/18-1817 dosiahol tiež slušné výsledky

a na tej istej CV v Prostějove skončil na 10. mieste. Medzi mimoriadne spoľahlivých pretekárov patrili aj holubica **61-010-201** a holub **61-010-202**. Dokázali z 12 tratí v jednom roku všetky tieto trate umiestniť a boli istými oporami svojho holubníka. Pritom holub 202 dokázal za svoj život nalietat' v cenách 20.000 víťazných kilometrov. Ich otec č. 1011 patril k excelentným pretekárom a na CV v Plzni skončil na 2. mieste v kategórii výkon. Medzi spoľahlivých pretekárov sa radili aj holub **59-1/1/-65** a holubica **59-1/18-72**. Špičkovým pretekárom bol aj holub č. **64-010-408**, ktorý skončil v majstrovstve republiky tretí s 5.796 km nalietaných za rok. Tieto vynikajúce výsledky holubov pána Jaroslava Tatara dosiahnuté v pretekoch sú skvelé a mimoriadne cenné. V tejto jeho chovateľskej práci sa odzrkadlilo veľké umenie a chovateľský cit vybudovať kvalitný chov úspešných pretekárov, schopných dosahovať víťazstvá. Odchované holuby na jeho holubníku pomohli mnohým chovateľom k zlepšeniu výkonov a zisku majstrovských titulov. Chovateľovi Jaroslavovi Meruňkovi z Peruce, Emilovi Halvovi z Nedvědic a Františkovi Kuzďasovi pomohli k zisku titulu majstra Českej republiky. Preto nemá zmysel vypisovať ďalšie mená chovateľov, ktorých je hodne a ich úspechy sú založené na holuboch z tohto holubníka.

Keď v sedemdesiatych rokoch minulého storočia J.Tatar pociťoval, že krv holubov Ons sa z jeho holubníka postupne vytráca, uvažoval, ako úspešne svoj chov osviežiť. Napadla ho spásonosná myšlienka požiadať pána Felixa Onsa o zaslanie holubice na posilnenie tejto úspešnej krvi jeho holubov. Bolo mu kladne vyhovené a holubica v krátkom čase bola doručená na jeho holubník. Keď sa neskôr na Olympiáde v Prahe streli J. Tatar a Felix Ons, tak tento belgický sekretár veľmi kladne ocenil úspechy, ktoré boli s týmito holubmi dosiahnuté.

Pán Tatar bol medzi chovateľskou verejnosťou obľúbený pre svoju priateľskú povahu a nezištnú pomoc, ktorú zväčša mladí chovatelia potrebovali. Počas jeho chovateľského života sa u neho vystriedalo veľké množstvo domácich i zahraničných chovateľov. Jeho pravidelnými návštevníkmi až do ich smrti boli chovatelia A. Stehlík a F Klier, ktorí boli tak isto veľké chovateľské osobnosti. Pri

spoločných debatách aj napriek vysokému veku mali stále hodne konštruktívnych rád a námetov. Pán Tatar bol činný aj na funkcionárskom poli. Počas svojho života vykonával rôzne funkcionárske práce a bol účastníkom mnohých poriadaných chovateľských akcií. Bol podpredsedom Zväzu CHPH, dlhé obdobie bol predsedom Stredočeského kraja a predsedom ZO CHPH Libuň. Po celý svoj chovateľský život sa snažil, aby chov poštových holubov napredoval a bol relaxom i oddychom po každodennej práci chovateľov. Pán Jaroslav Tatar bol jedným z bývalých našich veľkých chovateľských osobností. Preto som si na neho spomenul a pripomenul jeho plodný chovateľský život aj ostatným našim chovateľom.